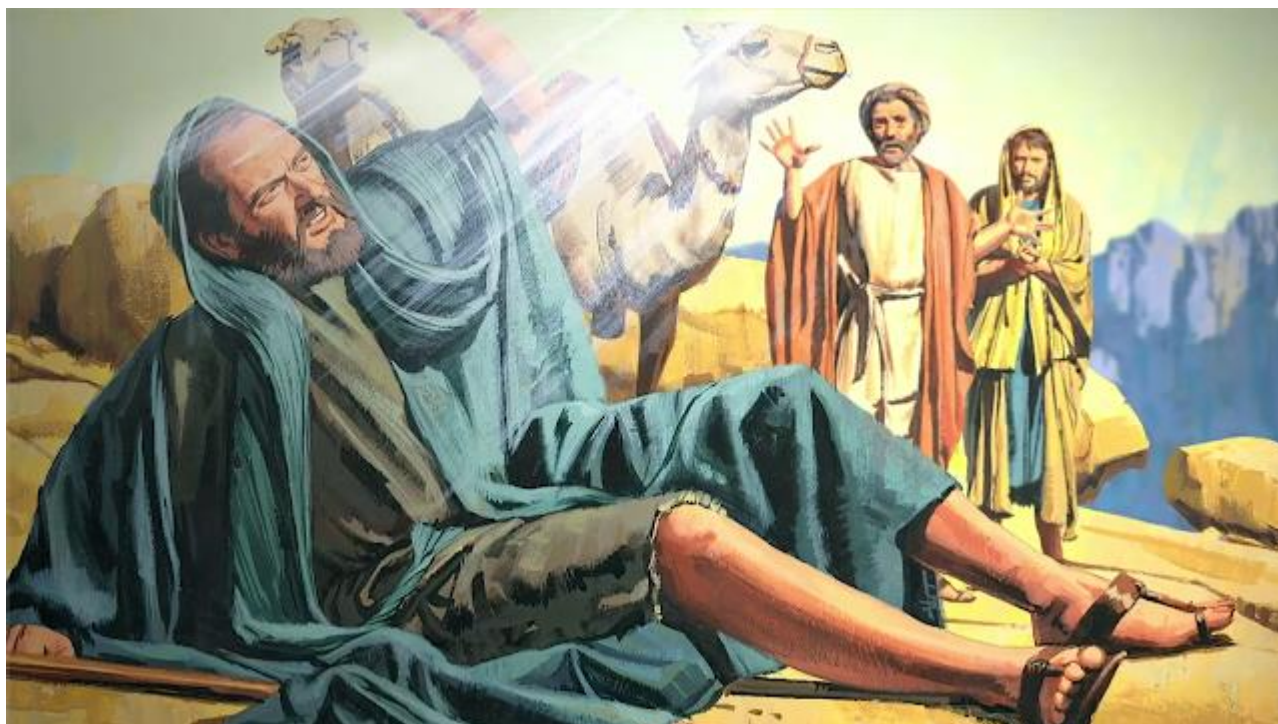

Cesta apoštola Saula

Apoštol Pavel (Saul) byl jedním z těch apoštolů, kteří Ježíše Krista za jeho života osobně nepoznali. Navíc byl horlivým farizejem a pronásledovatelem následovníků Ježíšova učení.

Existuje legenda, že navzdory tomu ho Ježíš na cestě do Damašku zázračně povolal k apoštolské službě. Během cesty Saula zasáhlo oslnivé světlo, po kterém oslepl a padl na zem. Ze světla se ozval hlas: „Saule, Saule, proč mě pronásleduješ?“ Na Saulovu otázku: „Kdo jsi?“ - Pán odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ.“

Pán přikázal Saulovi, aby šel do Damašku, kde mu bude sděleno, co má dělat dál. Saulovi společníci slyšeli Kristův hlas, ale neviděli žádné světlo. Když oslepeného Saula přivedli pod jejich rukama do Damašku, oslepený Saul se naučil víře a třetího dne ho Ananiáš pokřtil. V okamžiku ponoření do vody Saul prozřel. Od té doby se stal horlivým kazatelem dříve pronásledovaného učení. Na nějaký čas odcestoval do Arábie, pak se vrátil do Damašku, aby kázal o Kristu, a poté podnikl několik dalších apoštolských cest.

Kdo byl Pavel, a je tato legenda skutečně pravdivá? Proč Ježíšův světlý duch zranil Saula, možná to vůbec nebyl Ježíšův duch?

Jaká byla Pavlova role při zavádění nového náboženství v té době a proč a pro koho byla misionářská činnost skutečně nutná. Pomáhá taková metoda opravdu přivést spící duše ke světlu?

Odpovědi na tyto otázky přišly prostřednictvím vědomého snění, takže věřit či nevěřit těmto informacím - nechť si každý rozhodne sám. Je však třeba upřesnit, že tyto informace nemají za cíl nějak ranit city věřících. Každý má svou vlastní cestu, někomu jsou blízké tradiční dogmatické nauky a postuláty, jiný hledá něco jiného. Každý má právo volby.

Ale třeba někomu tyto informace také pomohou k zamyšlení...

Takže...

...Bílé slunce rozpalovalo popraskané kameny římské silnice. Dlážděná a vyleštěná do lesku nohama tisíců lidí a vozů vede do nějaké osady pod vzrostlými stromy.

Po ní kráčí jakýsi poutník ve starobylém dlouhém hábitu, opíraje se o hůl. Jeho zelený chiton sotva zakrývá sandály. Hlavu má odkrytou, a slunce mu hraje v šedivých vlasech.

Ale vtom se narovnal, a jeho tvář se ukázala být velmi povědomá.

Usmál se, a vše okolo zahalila podivná duhová mlha.

Zůstala pouze mlhou nezakrytá jeho tvář. Náhle se však změnila. Zůstal jen ten známý vzhled, ale jeho vlasy a vousy získaly jiné rysy a jeho oblečení vypadalo jako z pozdější doby. Jakási vyšívaná kamizola, krajkový límec...

„Netvař se tak překvapeně,“ pronesl, aniž by roztáhl rty, prostě jen myšlenkou bez zvuku. „Rád tě znovu potkávám na cestách Mezisvětí. Ano, jsem to já, Saint Germain, přesně jak sis myslela...”

Víš, že jsem kdysi žil v Ježíšově době v Judsku. Tam jsem se jmenoval Josef, ten, kterého nazýváte bednářem. Neboť jsem si po smrti své ženy vzal Marii za ženu, abych ji zachránil. Bohužel, v těch dobách bylo možné se oženit jen proto, aby se mohla ochránit dívka čekající v lůně dítě. Protože by to byla hanba pro otce. Nikdo by neuvěřil tomu, že se dítě mohlo jen tak materializovat v děloze...

...Nu, takto se Ježíš rozhodl pro své vlastní účely, nepřísluší mi ho soudit, že chtěl přijít tak, aby lidé prozřeli... Bohužel, nikdo tomu neuvěřil, i když to bylo později oficiálně zakotveno v dogmatech víry. Příběh o Neposkvrněném početí byl sepsán, ale ani kněží, bohužel, zejména ti vysoce postavení, ne všichni věří v jeho pravdivost.

Ale o tom dnes nechci vůbec vyprávět, ani o Ježíšově příchodu, nýbrž o jeho následovnících, kteří zaníceně a horlivě nesli Krista na svých praporech, a přitom jeho učení proměnili v pravý opak toho, co hlásal.

Dnes budeme mluvit o farizeovi Saulovi či Šavlovi, jak se mu tehdy říkalo. Nejdříve bych se však rád zmínil o jednom starověkém knězi Atlantidy z Hermovy družiny, který se ve své pýše nazýval třikrát největším.

Takže, v Hermově družině byl velmi silný mág Alaron. Ve starověké Atlantě se zabýval, jak byste řekli za vašich časů, popularizací mystických mystérií a obřadů Hermova učení, které se stalo hlavním náboženstvím, lze-li to tak říci. V poslední éře Atlantidy byl hermetismus ve starověké Atlantě oficiální doktrínou univerza s uctíváním ducha odvahy, mistra, takzvaného Světlohoše, téhož Lucifera. Byl uctíván jako mistr přetvářející chaos prapůvodu v řád univerza (viz další témata).

Alaron byl žákem velekněze Herma a sám se podílel na strašlivých černých rituálech, které si údajně přál nejvyšší Mistr. Tenkrát mu jednoduše říkali Mistr, co buduje svět z chaosu. Obludné oběti vyprávěly v Hermových mystériích o přeměně utrpení a energií chaosu v čistou energii údajně pro stvoření. Vždyť podle tohoto učení k tomu, aby bylo možné něco stvořit, nutné nejprve zničit staré. Takový byl sofistikovaný pohled na svět, který přineslo vědomí těchto černých mágů z antisvěta. Za energii stvoření byla tehdy v tomto učení považována sexuální energie a pro její aktivaci a získání osobní moci byly vytvářeny nejrůznější tělesné zvrácenosti.

Tak se kdysi pravdivá poznání o energiích univerza proměnila v zatemnění antisvěta, když je připoutali k čistě tělesnému a pomíjivému, a začala manipulovat s tělem, předpokládající vesmírné cykly a toky energií Vesmíru. Neslučitelný magický přenos kosmického do tělesného a pomíjivého vždy způsobuje zvrácení těchto kosmických energií do stavu, v němž přebývají v antisvětě. Na tom všem byla i založena černá magie Hermova. Energie obrácená naruby dává iluzi moci a osobní síly a skutečně může změnit hrubou hmotu v hustém trojrozměrném světě, protože ten je velmi blízký světům těžkým.

Takže náš Alaron se tam ve škole kněží antisvěta naučil spoustu věcí, že po svém odtělesnění během známé katastrofy, která pohltila Atlantu v propasti vod, se ho ujímá sám Lucifer. A poté ho začal posílat na nějaké úkoly do inkarnací ve světě lidí. A jednou z takových inkarnací byla inkarnace Saula neboli Šavla, jak se mu tehdy v Judeji říkalo.

Pochopitelně, všichni ti, kteří přicházejí do inkarnace, na začátku své cesty, si nic nepamatují a jednají prostě instinktivně. Zůstává v nich však podstata ducha, kterou temné síly, jež je vyslaly, využívají pro své účely.

Šavel se vtělil mezi židovské kněžstvo v obci města Tarsus v dnešním Turecku. Byl vyškolen na rabína, takže se naučil všem jemnostem Tóry, Talmudu a kabalistického poznání.

Od dětství také získal odpor k následovníkům Ježíšova učení a stal se jejich zuřivým pronásledovatelem jako odpadlíků od víry předků.

Dokonce jsem se zúčastnil rituálu obětování jednoho z nich, Štěpána. U vás se nikde nepíše, že šlo o kultovní obřad, ale právě tak kněží komunity žádali Mistrova ducha o radu, jak naložit s křesťany... Neobětovali jen ovce, obětovali i lidi. Považovalo se

to za nejvyšší tajnou obět' pravému, podle jejich představ duchu stojícím za Jehovou, majícím, jak věřili, absolutní moc nad univerzem. Ano, měli na mysli právě onoho Lucifera a právě jemu prováděli nejtajnější vnitřní rituály, takříkajíc neznámé běžným obyvatelům Judeje.

A během obřadu Šavel na základě jemu známých tajných znamení pochopil, že velmi brzy přijde jeho hodina a křesťané se stanou Mistrovou pravou rukou, milovanou. A k tomu bude muset on, Šavel, tvrdě pracovat, aby se stali Mistrovou rukou. Tak to pochopil a přijal jako zjevení.

On a jemu podobní nepovažovali Mistrova Ducha za zlo nebo Satana, věřili, že je to skutečné světlo, které z prvotního chaosu vytváří krystal univerza v podobě multidimenzionální harmonické merkaby, krystal stvoření, kde nespoutané, divoké proudy vesmírného chaosu začínají přinášet užitek koruně stvoření Pána - člověku, jeho milovanému stvoření. Taková byla filozofie.

Ano, všichni ti, kdo takové věci vytvářejí, mají velmi složitou filozofii, stejně jako kněží Atlanty, jak jsem právě řekl. Ale vždy a všude bylo základem této filozofie umění vytesat z nezvladatelného a divokého vesmírného chaosu srozumitelný a jasný řád s přísnou hierarchií podřízenosti světů a jejich vládců. Takové stvoření světa z chaosu. A dalším postulátem této filozofie vždycky bylo využití mocných sil přírodního chaosu pro vlastní účely, jeho využití jako zdroje pro sebe, podřízení jeho nespoutané moci sobě samému, jeho omezení a přivlastnění si, a tím získání osobní moci.

Nikoho z nich nikdy nenapadlo, že je to zlo samo o sobě a že je to podstata antisvěta. Naopak ji považovali za ctnost a dílo samotného Stvořitele.

Vědomí, zcela ponořené do zatemněnosti sebe sama a oddělenosti od Vesmíru, vždy kreslilo chaotický strašidelný kosmos a světlo odděleného stvořitele - mistra, který vytesává světlo z temnoty. Právě tato falešná moudrost byla považována za základní vědění. A na jejím základě se vše vytvářelo a s magickým přenosem do tělesnosti se hledaly analogie kosmických procesů v tělesnosti. Odtud všechny ty oběti a orgie, do nichž se vždy vkládal tento posvátný a „pravý“, jak se adeptům zdálo, smysl stvoření samotného vesmíru ze zničení utrpení a smrti cestou soulože různých jeho složek.

To znali právě ti Anunnaki - vetřelci světů, jejichž představitele Jehovu považoval jimi vyvolený národ za božstvo tohoto světa, Mistra, který za ním stál - za stvořitele Vesmíru. O tomto Mistrovi však věděli jen superzasvěcení kněží. Toto poznání nebylo v oficiálním učení pro lid.

Je neznepokojovala prvotní nespravedlnost takové koncepce využívání světa jako zdroje, včetně jiných národů. Upřímně věřili, že Mistr jim jako svým milovaným výtvorům dal moc nad celým světem a stvořil tento svět pro ně a jedině pro ně a všechny ostatní národy pouze jako jejich otroky a služebníky.

Tak se tajná víra kněží pozdní Atlanty spojila s vírou Židů konkrétně v jejich vyvolenosti Bohem. A Anunnaki považovali za průvodce mezi světem Stvořitele-Mistra a svým vlastním světem. Právě je tak vnímali jako anděly různých hodností a stupňů. A ti to vše podporovali tím, že často ukazovali holografické obrazy světlonošů, jejichž podoby čerpali z představitelů civilizací vysokých světů.

Všichni tito kněží si tedy mysleli, že znají pravdu, a věřili, že pomáhají Mistrovi vykresat světlo z Chaosu a vytvořit svět řádu. Nepovažovali to za zlo, ačkoli vše, co dělali, bylo čistě antisvětové jak v chápání, tak v jednání.

Ale vždyť v antisvětě si nemyslí, že dělají zlo. Naopak, tam jsou všichni hierarchové temnoty upřímně přesvědčeni, že přinášejí světlo a zlepšují vesmír, ale... aby vyhovoval JEJICH potřebám.

Prostě všichni: jak černí hierarchové antisvěta, tak Lucifer a jeho služebníci, tak kněží až do hloubi svého vědomí jsou přesvědčeni, že dělají všechno správně. Ostatně jsou v to největším nejhlubším zatemnění, pokud jde o strukturu a podstatu Vesmíru. Všichni se od něj považují za oddělené, a ho považují za zdroj své existence, to je vše.

Vědomí samotného Mistra Lucifera je v převráceném stavu v podobě superega, které si představuje, že je stvořitelem řádu z Chaosu. A není schopen přijmout, že je jen jedním z nesčetných proudů éteru, substance Vesmíru. Všichni tito černí kněží se v tomto ohledu nepovažují za černé, myslí si, že znají velkou pravdu, ale místo toho jsou ponořeni jednoduše do zatemnění sebestřednosti a odtrženosti od vesmíru. Iluze, že se realizují odděleně, je tak velká, že si ani neuvědomují, že mohou zabít Vesmír obecně, a to znamená, že i sami zaniknou, protože jsou jeho pokračováním, jeho proudy, jen jsou velmi zmatení a obrácení naruby, dá-li se to tak říci.

Velké zatemnění a iluze takového vidění univerza jako zdroje pro pohlcení a využití ve svých potřebách, zdroje pro budování, jak se jim zdá, ideálního světa, z nich udělalo kolonii parazitů - požíračů Vesmíru, který vidí jako chaos. A jejich krystaly-merkaby, které pro sebe považují za řád, jsou ve skutečnosti třísky a cizí tělesa v těle Vesmíru, který vůbec není bezcitným chaosem, ale živou Přírodou, vyrůstající ze sebe sama v prvotní harmonii.

Nepochopení této harmonie, neschopnost cítit Přírodu a Nekonečnost Jsoucího vedlo zatemněné duchy k vytvoření umělých konstrukcí vytvořených speciálně pro spotřebování zdrojů Vesmíru. Proto jsem řekl, že jde o kolonii parazitů, kteří vysávají šťávy Vesmíru prostřednictvím umělých zařízení merkab. Odpoutali se svým vědomím a zapomněli, jak být s Vesmírem celiství a nechat skrze sebe proudit jeho proudy, proudy jeho éteru. Zapomněli, jak to udělat, protože si to začali přivlastňovat pro sebe a tím uzavřeli proudy v sobě. A aby mohli nadále existovat, začali v antisvětě a na hranici antisvěta a světa (viz další témata) stavět tato zařízení, aby s jejich pomocí vysávali jeho šťávy.

Oni tomu říkají těžba zdrojů. Přičemž zdrojem se stalo úplně všechno, včetně rozvinutých rozumných bytostí. A netrápí je výčitky svědomí, protože žádné svědomí nemají, tento barometr přípustného zmizel. A zmizel právě tehdy, když se vědomí zapnulo jen na sebe a objevilo se chápání všeho, co nejsem já, jako spotřebního zdroje, ať už je to cokoli. Všechno musí přinášet užitek. Právě toto pochopení, že všechno musí být užitečné, je počátečním a nejvyšším stupněm vědomí antisvěta!

Ačkoli v pozemském světě, tak blízkém těžkým světům antisvěta, se tyto věci také staly hlavním předmětem zájmu už velmi dávno. A ti lidé, kteří se na svět dívají výhradně z hlediska prospěchu a užitečnosti pro sebe, pro lidstvo, již putují po cestě požíračů a parazitů antisvěta.

Prostě je-li duch ještě inkarnován v takovém prostoru, kde pro sebe nemůže mnoho vytěžit, nepadá tolik, stále se vyvíjí, i když v zatemnění, a postupně musí jako duch tento konzumní přístup překonat. Začíná-li však využívat sobě rovné rozumné bytosti jako zdroj, prostě se považuje za vyvoleného a nejlepšího, pak dochází k pádu ducha do démonických světů. A pokud svým vědomím dospěl až k takzvaným vyšším světům a najednou zjistil, že tam můžeš prospět sám sobě, pak nastává okamžitý pád ducha do antisvěta.

Ale trochu jsem odbočil... Takže náš Šavel byl učedníkem takových kněží už od svého vtělení v Atlantě. A nebylo to pro něj nic hrozného, považoval se za spravedlivého člověka, jednoho z tvůrců Mistra. A když pronásledoval, mučil a popravoval křesťany, věřil, že očišťuje zemi od zatemněnců, že od kacířství očišťuje učení předků. A když měl vidění, že by tito zatemněnci mohli být Mistrovi užiteční, slíbil, že pro to udělá vše, a začal čekat na slíbená znamení.

A ta přišla. Na cestě do Damašku uviděl na obloze zářivou pyramidu, která vyslala hustý sloup světla. V jediném okamžiku byl Šavel oslepen. Vzápětí se však v jeho mysli ozval hlas, který mu nařídil, aby v Damašku vyhledal Ananiáše, kterému bude dána moc vrátit mu zrak. Bylo mu řečeno: „Zrak se ti vrátí, pokud přijmeš poslání, které ti svěřil Stvořitel, abys nesl poselství Ježíšova učení národům, jak ti řeknou vyšší hlasy.“ Poté Šavel ve svém vidění spatřil také Ježíšovu tvář vedle záře Stvořitele, jak si ho představoval.

Nebyly to ani hologramy. Byly to obrazy přenášené přímo do Šavlova mozku z toho létajícího aparátu, který se rozplynul v oblaku, nasadiv na sebe technicky neviditelnost. Proto nikdo ze Šavlových společníků neviděl Ježíše ani obraz Stvořitele, a loď byla považována za oblak. Hlas však slyšeli všichni, protože byl vysílán všem.

Přitom Šavel opravdu oslepl a byl odhodlán splnit všechna doporučení těch hlasů, protože se dlouho považoval za vyvoleného k nějakému důležitému dílu, vzpomínaje na svá dřívější vidění, kdy se ještě připravoval na dráhu rabína. Tehdy

mu v oněch vizích beztělesní duchové, které viděl jako anděly, slíbili vyšší poslání, než se stát rabínem. Proto na to čekal.

Prozření, osvícení duchové vědí, že síly Světla nikdy nebudou člověku slibovat vysoké poslání ani mluvit o jeho vznešeném předurčení. Protože to vede k pádu ducha i z jediné pyšné myšlenky. Takové věci mohou říkat pouze duchové z nižších světů, aby nalákali pyšného ducha do svých sítí a zneužili ho pro potřeby temných světů.

A mimochodem, pouze duchové nižších světů mohou připravit o zrak nebo způsobit jiné zranění. Síly světla takové věci NIKDY nedělaly a nedělají. Ale lidé, zvyklí na krutost a nespravedlnost světa, začínají takové věci ospravedlňovat a připisovat je silám světla, které to dělají údajně pro osvícení ducha...

Věc se má ale tak, že karmickou odplatu, jak tomu říkají na Východě, nebo životní lekce nedávají nějaké entity z vyšších světů, andělé a další ze své vůle, ale všechny tyto lekce a odplaty jsou pouze výsledkem jednání člověka, nebo spíše výsledkem kvality jeho duchovních vibrací, které se takovými staly díky jeho jednání. Jaké vibrace ducha - to k sobě také v životě přitahuje. A to platí jak pro případy, které se mu přihodí, tak pro okolnosti.

Neexistují žádní soudci a vykonavatelé, kteří by svou vůlí trestali, nebo svou vůlí měnili okolnosti, nebo uvalovali nemoci kvůli prozření ducha. Nic takového v přírodě neexistuje. Je to největší klam ducha spícího v zatemněnosti, že někdo shora za něj vše rozhodne, nebo potrestá, když ho neposlechne, nebo bude vydírat nemocemi, aby udělal to či ono. Takové vnímání vzniká v důsledku postoje k přirozenosti Jsoucího jako k jiným bytostem, od něj oddělených správců Přírody.

A to je opět ten samý zatemněný pohled, o kterém jsem se právě zmínil. Pohled lomem oddělenosti Stvořitele od Jsoucího, který z tohoto nekonečného jsoucna vytváří svůj zvláštní řád světa, považující prvotnost za Chaos. Právě tento pokřivený zatemněný pohled vrhl vědomí i velmi vysokých duchů do antisvěta. Neboť právě oni upadli do tohoto zatemnění sebestřednosti a oddělenosti od Jsoucího a vnímání Jsoucího jako zdroje pro sebe. To byl pád mnoha duchů, kteří se stali černými hierarchy antisvěta.

Ale k chápání Vyšších sil jako jakýchsi plnoprávných vládců nad lidskými osudy a životy podle jejich uvážení, k takovému otrockému vnímání a strachu z Vyšších sil dospěli lidé až po setkání s mimozemskými vetřelci - Anunnaki, kteří se nazvali lidem nejprve bohy a pak různými anděly a božskými silami, před nimiž měl člověk cítit hrůzu a úctu. Samozřejmě, že disponovali technickými možnostmi mnohem vyššími než tito lidé, dělající nejružnější „zázraky“ a už jejich samotné objevení se bylo pro lidi zázrakem. Zdálo se, že jsou všemocní a mohou s člověkem dělat cokoli podle svého uvážení, oslepit ho, zmrzačit, a dokonce i zabít, nebo ho rozpustit ve vzduchu, tj. dematerializovat. To vše vzbuzovalo zpočátku velký strach z těchto sil, které se představovaly jako nejvyšší poslové Stvořitele. Právě tam začaly kořeny

samotné bázně před Hospodinem a víry ve Vyšší síly, které mohou za cokoli potrestat, ale mohou také odpustit, pokud je člověk prosí nebo jim obětuje.

Říkám vám to všechno proto, abyste pochopili psychologii, jak byste řekli, člověka té doby, která se ani ve vaší době příliš nezměnila. Aby byly pochopeny Saulovy hluboké pohnutky a jak to všechno tehdy vnímal.

Lidé té doby měli reálný kontakt s příchozími - Anunnaki, považující je za božské síly, a pro ně to nebyla záležitost víry. Skutečně je viděli, a proto neměli ani stín pochybností o pravdivosti toho, co viděli, a o poznání Vyšších sil na základě tohoto vidění.

Jakmile Saul dorazil do Damašku, byl okamžitě přiveden k Ananiášovi, kde mu vyprávěl o svém vidění a o tom, co mu řekli ‚andělé‘, že je jejich vůlí, aby byl pokřtěn. A během obřadu se Saulovi vrátil zrak, jak mu Anunnaki pod rouškou světlých sil slíbili.

Zázraky, které Anunnaki reálně prováděli, byly čistě technické. Saulovi se vrátil zrak, když byl křtěn vodou. Ale během dlouhého putování pouští to neměl kde udělat. Působení paprsku z lodi Anunnaki byl právě navržen tak, aby mohl být neutralizován vodou.

Pro tyto lidi to však byl skutečný zázrak uzdravení, a sám Saul v něm viděl obrovskou moc a vůli Stvořitele, Mistra a jeho poslů, kteří z nějakého důvodu chtěli využít učení, jež předtím pronásledoval podle předpisů své farizejské víry. Zázraky a znamení tak skutečné a viditelné pro něj byly zákonem, zvláště když mu ‚andělé‘ slíbili vyšší poslání než být pouhým rabínem.

Poté, co se Saulovi vrátil zrak, stal se stoupencem křesťanského učení, ale se stejnou vášní a zuřivostí, s jakou praktikoval farizejství. Tím spíše, že neustále dostával vize, přenášené z anunnakijských technických zařízení přímo do mozku, o tom, že tuto víru je třeba za každou cenu šířit do jiných zemí.

Ale i samotné základy víry dostával přímo od těchto hlasů, přijímaje je za anděly a samotného Ježíše. Právě tak začal kázat o takzvané Milosti, kterou Pán ze své přízně dává každému, i tomu největšímu hříšníkov, pokud o ni z nějakého důvodu prosí a stane se pro Pána potřebným. Také tím mínil prozření Ducha, které může člověku dát jen Pán. To je naprosté popření toho, že by člověk měl prohlédnout sám, něco pro to udělat. Prozření mohl člověku dát jen Pán ze své vůle za nějaké skutky člověka, nejčastěji jsou to modlitby a askeze a uctívání.

Tak samotné pojetí toho, že člověk může změnit svého ducha Boží mocí, bylo původně předáno Anunnaki skrze Saula, který na své první apoštolské cestě přijal jméno Pavel. Anunnaki chtěli zpomalit dozrávání a prozření duchů v nové víře, kterou se rozhodli vyvinout pro pozemšťany na základě Kristova učení. Potřebovali čistě dětské vědomí, v němž je přítomná víra a naděje, že někdo shůry všechno vyřeší a zařídí. Jediné, co se od člověka vyžaduje, je uctívání a modlitby, že bez

rozhodnutí Shůry se nemůže nic stát. Plná závislost na Bohu a vyprošování si od něj různých dobrodiní, hlavně tělesných.

Vždyť právě Pavel začal jako první mluvit o jediném životě na Zemi a o tom, že po smrti čeká věčné peklo na ty, kdo se snažili odporovat Bohu a mysleli jinak, kdo zpochybňovali nová dogmata daná Pavlovi ve zjeveních, nebo věčný ráj pro ty, kdo plnili Boží vůli a pilně se modlili. Právě on zavedl pojem bázně před bohem a Boží milosti pro každého hříšníka, který činil pokání a prosil o milost v modlitbách a uctívání. Stejným způsobem hovořil o bázni boží také Petr.

Právě on zavedl tradici povinného přijímání jako poctu památce poslední večeře Páně a připsal Ježíšovi slova o krvi a těle. Protože to Ježíš při této večeři neřekl. Pavel však měl takové vidění, že právě to měl Ježíš na mysli, když lámal chléb a naléval víno. Pavel tedy přenesl starodávný tajný obětní obřad Jehovových kněží do nové víry, přičemž použil pouze samotný fakt Poslední večeře a skutečnost, že Ježíš se skutečně s učedníky dělil o víno a chléb.

Pavel se však nejvíce proslavil svou misionářskou činností, která byla hlavním úkolem, jenž mu byl svěřen Anunnaki v podobě beztělesných sil, které k němu přicházely ve vizích. Napsal několik listů různým národům a nesl „blahou zvěst“ do různých zemí, přičemž za svůj život podnikl čtyři velké apoštolské cesty do měst Malé Asie, Řecka a Říma. Právě z něj vzešlo misionářské hnutí, které se stalo jedním ze stěžejních hnutí v křesťanství.

Avšak zvěst vyslaná do světa se časem začala šířit nejen v kázáních jako informace, ale to vše začalo být doprovázeno odhalováním starobyklých věrouk těch národů, k nimž byla „zvěst“ nesena. A křesťanské obce se začaly měnit v hierarchické struktury - církve.

Ježíšovo duchovní učení tak bylo nejen zkresleno, ale na jeho základě byla vytvořena struktura moci nad věřícími. A všechny takové struktury, pokud se na ně díváme z hlediska rozvoje ducha, jsou obecně cizí samotnému rozvoji ducha. Na ducha by neměl být vyvíjen žádný nátlak a neměl by být v zajetí učení jako jediného pravého a správného, obecně považujíc vše ostatní za démonické. To je jedna věc.

Ještě těžší je však z hlediska ducha samotná hierarchická struktura moci a samotná duchovní moc. To není slučitelné. Moc je pojem antisvěta, temných světů a husté trojrozměrnosti, protože náš trojrozměrný svět je velmi blízký světům temnoty a v něm se inkarnuje spousta duchů, kteří nevědí, co je to svědomí. Moc a veškerý její tlak je nutný pouze v takových světech, kde mnozí lidé nevědí, co je to svědomí.

Ano, Ježíš přišel na tento svět, aby probudil, ale jen ty, kteří ho MOHOU slyšet, ne všechny bez výjimky, včetně polodémonů bez svědomí.

A ukázalo se, že náboženství musí nakonec přijmout všichni. A v tom případě zemřelo jako učení!

Jakmile jakékoliv duchovní učení obrůstá materiální základnou spojenou s penězi a s nátlakem, s mocenskými pozicemi a hodnotami, odumírá jako učení a začíná sloužit silám, které nejsou světlem, a okamžitě se začíná formovat egregor (viz téma: Jak obejít egregor aneb o překážkách na cestě k Pravdě).

Cesta ducha je v takovém systému ze všech stran odříznuta zavedenými dogmaty a tabu, danými jako samozřejmost, a nikoliv tak, aby člověk sám vlastními úvahami v lůně učení k něčemu dospěl, k nějakému pochopení. Osobní cesta ducha, a tedy i jeho rozvoj se zastavují. To vede k nepochopení niterné podstaty ducha, cítění. Zůstává jen strach: jak něco neudělat špatně a formální rituály a obřady.

Ti, kteří neměli svědomí, tím také nic nezískají, prostě se přizpůsobují novým podmínkám a přežívají podle svých zásad bez svědomí a postupně jimi infikují slabé duchy komunity. Takoví lidé se v těchto podmínkách poměrně rychle dostali k moci v těchto společenstvích a začali využívat svého postavení k osobnímu prospěchu, prostě se přizpůsobili nové formaci života. Zůstali stejní jako před příchodem ‚blahé zvěsti‘, jenom se přizpůsobili životu v novém systému.

Nestali se čistšími a jasnějšími a nezískali svědomí, protože necítili učení a sami neměli jeho potřebu, jejich duch ji neměl.

Jakékoliv učení otevírá srdce a probouzí duše pouze tehdy, když se chtějí probudit a naslouchat. A když je nuceně nebo formálně a oficiálně, tak to nebude fungovat.

Ano, děje se to postupně. Nejprve vznikají sekty nebo jim podobná společenství fanatiků. Pak se v nich objeví militantní fanatici, kteří jsou připraveni osvětlit celý svět a PŘINUTIT všechny uvěřit a přijmout učení, které oni považují za jediné správné. A tak se začíná dláždít cesta dobrými úmysly na jedno místo, dobře známé všem fanatikům.

Ti, kdo si přejí probuzení druhých, aktivní militantní buditelé duší, jsou ve skutečnosti duše samy hluboce spící v zatemnění. Rozhodující o tom, že někdo má právo rozkazovat ostatním. A to, že někoho táhnete ke světlu a ne do temnoty, zachraňujete, není omluvou. Pokud to děláte, mluví z vás obrovské ego. Nedůvěřujete Vesmíru a jeho přirozenému běhu událostí, pospícháte tady a teď všechno napravit a napravit VŠECHNY, porušujete jejich svobodu volby, která je základním zákonem Všehomíra.

Pochopte, že každý duch musí jít svou vlastní cestou, a to pouze sám, nikoli s něčí pomocí, urychleně. Projde-li cestou s něčí pomocí, ponese si nepochopení v nitru své podstaty až do konce, až k jádru, nepocítí to, a proto svou podstatu nezmění. Protože nikdo jiný než on sám svou podstatu změnit nemůže. A nezměněná podstata, pokrytá slupkou mrtvých formálně nabířovaných znalostí, se promění v

dogmata a začíná být prohnílymi podstatami interpretována po svém, znovu ospravedlňujíc své neodstraněné neřesti.

Mrtvé znalosti jsou k ničemu. Těmito znalostmi se musí změnit podstata ducha. V následující inkarnaci tyto znalosti nikomu nezůstanou. Mysl, která je nahromadila během fyzického života, se očistí, zůstane jen to, co se dostalo do podstaty ducha a změnilo ji. To bude v nové inkarnaci vodítkem, tím jádrem ducha, které nedovolí dělat chyby, a ne vzpomínka na boule při úderu o hrábě.

*Vesmír potřebuje, aby se měnila sama podstata duchů, a ne mrtvá zavazadla znalostí a zkušeností ze získávání boulí! K čemu to je, když si duch vzpomene, že něco nemá dělat jen proto, že ho za to stihne osud... Jeho podstata zůstává stejná, ne světlá. Něco neudělá jen proto, že má strach, aby nezpůsobil potíže SOBĚ, ale ne kvůli své čisté podstatě. **Pro Vesmír se takový duch, který se bojí obrácení, neliší od ducha, který o obrátce neví. Jejich podstaty jsou stejné! A činy, které pro Vesmír vykonávají nebo nevykonávají, jsou pro Vesmír jen iluzí, trenažéry, v nichž se duch musí rozvíjet.***

Ukazuje se, že duch, který ví o obrátce, se prostě vyhýbá některým trenažerům a neprochází lekcemi, nemění svou podstatu, nezačíná svítit. Ano, vyhýbá se pádům, ale dále se nerozvíjí. A pokud se v podstatě nedopustí nenáležitých a zlých věcí, a to nikoli ze strachu z obrátky, jde o zcela jinou energii ducha. A právě ta je pro Vesmír důležitá.

Takže probuzení nebudou násilně měnit podstatu svého ducha; to je sebeklam militantních buditelů. A jejich vynucení mocenskými strukturami učení povede jednoduše k přizpůsobení, formalismu a niternému odmítnutí učení nebo divokému strachu z něj. To už záleží na vlastnostech samotného ducha.

Násilně probuzení jsou ve své podstatě stále spící a nesou potenciální chybu vývoje do vědomější sféry. A to už může mít za následek dokonce i smrt samotného Vesmíru.

Pro přírodu je typické vyřazovat to, co se nevyvíjí, místo aby násilně rozvíjela to, co neroste. Zrna, která neklíčí, hnijí, ale umělé prostředí, které pro ně vytvářejí buditelé duší, jim prostě nedovolí shnít, a tak obrůstají tlustými slupkami. Pokud však nevzejdou ani později, stávají se balastem, struskou, která začíná brzdit vývoj Vesmíru jako celku.

Je třeba hledané pochopení, že Vesmír se sám vyvíjí skrze svá rozptýlená zrna, tedy skrze každého ducha ve vesmíru. A uměle vypěstované klíčky budou vždy stejně neživotaschopné jako skleníkové rostliny ve volné přírodě.

Pouze zatemněné vidění světa jako odděleného od Stvořitele může vést k pochopení kultivace a umělého vytváření něčeho zvenčí.

Ale je tu jedna otázka.... Pokud je ideální Stvořitel oddělen od světa, pak k čemu stvořil svět? Jedna věc je, že prostřednictvím stvoření skrze rozptýlená zrnka se

vyvíjí samotný Vesmír, který je samotným zrnkem Všehomíra a skrze něj se vyvíjí Všehomír a tak dále do nekonečna, což je prostě život věčného vývoje Jsoucího.

A pokud existuje konečný ideál odděleného Boha, pak odkud se vzal on sám? A proč vychovává svět? Účel... Abychom na tyto otázky odpověděli smysluplně, a ne slovy typu, že je to jeho rozmar nebo hra bez smyslu..., pak se opět musíme vrátit ke konceptu nekonečného vývoje a sebezdokonalování světů skrze jimi vyvržená zrnka duchů, jimiž jsou bytosti... Pak se ale tyto bytosti musí vyvíjet samy, aby v sobě nesly sílu potenciálu rozvoje, a ne informaci o slabosti a o tom, že je někdo vychoval. To je zakotveno ve vlastnostech éteru Jsoucího, aby se předešlo fatálním chybám vývoje, kdy slabí duchové začnou stvářet neživotaschopné světy, a nastane smrt Vesmíru.

...Přinášení ‚blahé zvěsti‘ násilím a její vnucování nezmění svět ani nepředělá společnost, protože vědomí stejně zůstanou na svém stupni vývoje. Není možné jakkoli změnit ducha zvenčí, dokud to sám nebude chtít a nebude se snažit změnit se vnitřně, a nebude se snažit pouze získat pro SEBE výhody v nových podmínkách existence, nebo se snažit vyhnout trestu.

Vývoj nelze vynutit. Ve vesmíru jsou všichni duchové v něm zrozeni vrstevníky. Všichni jsou stvořeni v okamžiku zrození Vesmíru jako Vesmír ve své první manvantáře, kdy ze sebe rozptýlil zrnka duchů všeho, co je v něm (viz téma: O zrození vesmíru a stvoření duší). Jedni z nich však již dávno odešli do světů božstev, a druzí živoří v tělech zvířat nebo hmyzu, a třetí jsou prostě v prachových částicích a atomech a většinou jsou nevědomí. To je příroda, to je přirozený vývoj. Jen Lucifer a jemu podobní se rozhodli, že mohou přírodu předělat a vytvořit z ní řád podle svého uvažování. A z tohoto svého uvažování se ocitli v antisvětě v podobě černých hierarchů, protože při budování svého řádu narušili, zpřetrhali živé vazby jediného organismu Vesmíru a upadli do zatemnění sebe sama a oddělenosti, přičemž se rozhodli použít ve své zatemněnosti jako zdroj to, z čeho se sami skládají.

Mimochodem, náš známý Saul ve své zatemněnosti a touze temného sloužení silám, tvořících zázraky a vyprávějících mu o velkých posláních, to dotáhl až na úroveň u vás známého Vládce Bílého bratrstva - Hilariona, který je mezi vámi známý. To je další z jeho inkarnací už na planetě Anunnakiů Glorii, kde mimochodem již pobýval na inkarnaci po Atlantidě.

A mnozí z vás stále slepě věří v pohádku o vládcích, aniž by si uvědomovali, že ve světlých světech žádní vládci nejsou a nikdo nic nevlastní. Vlastnit znamená přivlastňovat si, což znamená pohlcovat, nikoliv vyzařovat světlo. Vládci mohou být pouze v temných světech. Mimochodem, těmto vládcům bylo přisouzeno i mé jméno, vždyť mé jméno se často používá k sladkým proslovům z Glorie prostřednictvím těch lidí, kteří se podle vibrací svých duší velmi hodí pro taková poslání, kterým říkáte channeling.

Jedná se o další program Anunnaki, jehož cílem je uspat duše lidí, aby nadále zůstávali v dětském vědomí, že za ně všechno udělají Vyšší síly, které zvýší vibrace jejich duší, očistí planetu a přenesou je do třicáté dimenze a dají všem stejnou milost, o které mluvil Pavel jen tak a všem, a odpustí jim všechny hříchy a milují... Bez rozvoje ducha vás uloží do kolébky nirvány k blaženému spánku...

Je to, jako když se dítě, unavené výchovou, začne dožadovat návratu do bříška...

Prostě taková vědomí, která se nechtějí vyvíjet, jsou velkým zdrojem pohlcování energií, i když je svým vývojem nevytvářejí, jsou prostě sežrána, vymačkána a odhozena do Utilizátoru (velké černé díry antisvěta) místo sebe samotných černými hierarchy antisvěta (viz další témata).

A tak se nirvána čili umělý ráj pro mnohé může změnit v nebytí. Neboť aby bylo možné existovat, je třeba se rozvíjet, a ne hledat místo, kde lze blaženě nic nedělat.

Svět je v těchto dnech již na pokraji přežití (viz další témata). Proto teprve nedávno, během bojů s temnými hierarchy a Anunnaki se duchům-bojovníkům, stavším se blesky Nekonečna, podařilo shodit ducha Gloriáce Hilariona do Utilizátoru a poslat do nebytí neexistence...

...Takže, proč jsem vám řekl o Saulovi, který si říkal Pavel? Jednoduše jako příklad člověka, který nepochopil pravdy, který nezměnil svou podstatu v učení, který zůstal se stejnou podstatou svého ducha a se zavazadlem dřívějšího falešného poznání, který přizpůsobil nové učení stejnému starému směru. Právě takovou postavu potřebovali Anunnaki jako nástroj pro své dílo. Vždyť jen takový mohl změnit Ježíšovo učení na ospravedlnění hříchů, dáváje naději na milost, pokud se o ni požádá, ať už jeden udělal... cokoli. A jen takový militantní fanatik, zabíjející křesťany, mohl vést militantní křesťanské fanatiky.

Vždyť to právě on stál u zrodu misionářského hnutí, které později vyústilo v krvavé křížové výpravy a další dobytvačné výpravy, údajně ve jménu šíření „blahé zvěsti“, a tedy šíření víry a znalostí Bible, sepsané samotnými Anunnaki ještě dávno před Ježíšem, do mnoha zemí a národů, které ještě nebyly ideologicky pod kontrolou samotných Anunnaki.

Po příchodu misionářů se dostaly pod kontrolu jedné z větví biblického učení. A Jehova se stal Bohem stvořitelem nejen pro Židy, ale pro všechny, kterým byla „blahá zvěst“ přinesena a kteří byli ohněm a mečem donuceni ji přijmout, i pro potomky těch, kteří byli upáleni na hranici za to, že uctívali starověké učitele, nazývané bohy. A to bylo na všech kontinentech... po celé Zemi. Takový byl i plán a poslání bylo dáno tomu, kdo ho dokázal naplnit esencí svého ducha spícího a bojujícího v zatemnění,“ - pomalu promluvil Saint Germain, a zmizel v oblacích světelné mlhy...

Zapsala Valeria Kolcova 20.09.22